

Stervensbegeleiding en hulpverlening bij rampen

in samenwerking met de onstoffelijke wereld

Bijna ieder mens maakt een of meerdere keren in zijn of haar leven mee dat een dierbare sterft. Welke hulpverlening is er eigenlijk gaande vanuit de onstoffelijke wereld rondom sterven? Hoe kunnen wij een positieve bijdrage leveren en hoe kunnen wij onszelf staande houden, bijvoorbeeld wanneer er een traumatische gebeurtenis plaatsvindt, in het besef dat de onstoffelijke wereld ter ondersteuning aanwezig is voor zowel de stervende(n) als de hulpverlener(s)?

In 2003 is vanuit een burgerinitiatief het Samenwerkingsverband Traumahulpverlening Nederland (STNL) ontstaan. Marieke de Vrij was hierbij langdurig betrokken en zij is dat indirect nog steeds. De organisatie werkt vanuit een holistisch mensbeeld dat rekening houdt met het voortleven van zielen na de aardse dood. De hulpverlening strekt zich daarmee in principe dus ook uit tot over de periode (kort) na het overlijden van mensen of dieren.

‘Wanneer een collectief verbijsterende gebeurtenis plaatsvindt met massaal sterven, ontstaat het risico op een collectief trauma’

In dit artikel wordt een aantal inspiraties samengevat, die Marieke de Vrij met betrekking tot de mogelijke samenwerking tussen hulpverlener en de onstoffelijke wereld heeft vrijgegeven. De inspiraties besteden met name aandacht aan complementaire hulpverlening in het geval van grootschalig sterven, zoals bij rampen. Maar er worden ook veel bruikbare tips gegeven rondom het sterven van een enkel individu in bijzondere omstandigheden.

Wereldwijd toenemende calamiteiten

Wereldwijd staan we voor de opgave toenemende calamiteiten aandacht te geven. Dit kunnen calamiteiten zijn van natuurlijke oorsprong zoals aardbevingen, overstromingen, ongewone weersgesteldheden w.o. droogte, etc. Maar het kunnen ook door de mens zelf veroorzaakte situaties zijn, zoals oorlog, terrorisme en milieurampen. Deze calamiteiten roepen op tot een steeds groter verantwoordelijkheidsbesef vanuit wereldburgerschap.

Sterven bij rampen

Als een kind of volwassene op traumatische wijze overlijdt, geschiedt dit over het algemeen toch nog in een redelijk herkenbare situatie. Wanneer er echter, zoals in het geval van rampen, een collectief verbijsterende gebeurtenis plaatsvindt met massaal sterven, ontstaat het risico op een collectief trauma. Dan kan het gebeuren dat personen die (letterlijk) overlijden, zich moeilijk kunnen onthechten van hun stoffelijk lichaam door de impact van het bewust opgelopen collectieve trauma.

Voor alle duidelijkheid: wie als het ware onverwachts het leven verliest, is vele malen minder getraumatiseerd dan een gestorvene die bewust een catastrofe heeft waargenomen. Deze was daar tijdelijk of langdurig in volle bewustzijn nog levend in aanwezig

vóórdat de letterlijke dood toetrad. Iemand die plotseling overlijdt, wordt direct na het overlijden begeleidt vanuit de onstoffelijke wereld om te laten zien dat hij overleden is en de omstandigheden waaronder dat gebeurd is, worden hem getoond. Het verdriet dat daarover beleefd wordt, bijvoorbeeld t.a.v. de levenden die achterblijven, is van een andere orde dan bij het getraumatiseerde sterven binnen een grootschalig traumaveld van overledenen die in hun laatste uren of dagen vele zaken onverwerkt in zich meedragen naar aanleiding van wat zij waargenomen of beleefd hebben voordat het sterven letterlijk plaatsvond.

Niet iedere overledene kan zich dus, door de impact van het trauma of door bijvoorbeeld diepgevoelde intense angst bij het overlijden, direct of geleidelijk bevrijd ervaren, of zich aanwezig voelen in het 'licht' te zijn. Er kan beletsel zijn om als het ware het onstoffelijke leven openhartig tegemoet te treden na de dood. Deze situatie kan daarom een specifieke vorm van hulpverlening vereisen om het de overledenen makkelijker te maken de overgang naar de onstoffelijke gebieden aan te gaan.

Met goede begeleiding, geestelijk verricht door mensen op aarde én gerichte begeleiding vanuit de onstoffelijke wereld, kunnen door deze samenwerking bij een collectief trauma de zielen versneld overgaan naar de onstoffelijke realiteit.

Hulp vanuit de onstoffelijke wereld

Er is altijd buitengewoon veel begeleiding vanuit de onstoffelijke gebieden aanwezig, bij massale sterfte, boven rampplaatsen waar leed plaatsvindt. Het wonderlijke van Mariekes waarneming is dat die aanwezigheid zich wat hoger in de ether bevindt, zo ongeveer ter hoogte van het midden tussen de wolken en de aarde. Van daaruit is er een gerichte afvaardiging, dus niet iedere begeleider komt direct daar naar beneden waar de gestorvenen zijn. Deze begeleiders staan telepathisch in contact met de anderen die nog op dat etherisch niveau, wat hoger, verblijven. Deze eerste groep afgevaardigde begeleiders is specifiek gekwalificeerd om op een zuiver niveau met betrekking tot de lotsbestemming een inschatting te maken over hoe de fysieke en geestelijke verbinding bij de stervenden of de reeds gestorvenen is. Deze begeleiders zijn behulpzaam om de ziel te onthechten van het fysieke lichaam en zullen het proces ondersteunen om de laatste aanhechtingen versneld af te hechten ten bate van het zielenleven na het fysieke overlijden. Dit is zo'n hooggevoelig specifieke opdracht dat niet iedere begeleider daar mee gemoeid is. Als dat werk gedaan is, komt er per persoon gerichte begeleiding naar beneden.

Zielen die minder gemakkelijk overgaan

Als Marieke schouwt naar wat er gebeurt op het moment dat mensen, zoals bij rampen, onverwacht traumatisch overlijden en een ziel daardoor soms niet gemakkelijk kan overgaan, dan ziet zij hoe een overledene als het ware nog aan zijn fysieke lichaam blijft hangen en aandacht tracht te trekken van zijn nog in leven zijnde dierbaren. Maar hij weet zich niet gezien. Hij is zich gewaar van de psychische en fysieke nood van die dierbaren, maar kan geen contact maken. Dat is hartverscheurend om te zien omdat het een heel emotioneel proces is voor de overledene. De onstoffelijke begeleiders proberen dan contact te maken, maar in de nood van die hartverscheurendheid is het niet gemakkelijk voor die onstoffelijke begeleiding om dan helemaal door te dringen.

Onstoffelijke begeleiders kunnen het niet alleen bij grote calamiteiten

Op deze momenten kunnen mensen op aarde wat betekenen: de onstoffelijke wereld kan heel veel betekenen maar bepaalde energieën kunnen ze niet overdragen. Dat dient via de *fysieke aanwezigheid van iemand op aarde vanuit zijn geest* te geschieden. Via iemand die bewust daartoe bereid is en telepathisch kan communiceren met de overledene. Die vanuit een hoge graad van onthechting inzichten kan vrijgeven over het feit dat de persoon gestorven is en die om zich heen kan zien of hij begeleiding

gewaar is die deze persoon kan ondersteunen het onstoffelijk leven te aanvaarden en hem of haar te helpen zijn opreis te maken naar de hemelse gebieden. Hoewel de onstoffelijke wereld een enorme bijdrage kan leveren, is zij afhankelijk van mensen op aarde voor een bepaald niveau van werkzaamheden.

Dierbaren kunnen in hun gedachtewereld telepathisch hulp vragen voor hun dierbare overledene en daarnaast kunnen ze zelf boodschappen uitseinen naar de overledene. Zij kunnen innerlijk met de overledene communiceren die nu, door zijn of haar onstoffelijke aard, gedachteprocessen van dierbaren beter kan opvangen. Maak korte heldere zinnen. Schep duidelijkheid over de situatie waar de overledene in is beland en help hem of haar zich af te stemmen op de hulp die onstoffelijk aanwezig is. Het gebeurt bijvoorbeeld menigmaal dat bij verwerking van traumata de overledene in een sfeer geplaatst kan worden in het hiernamaals ter heling van het beleefde en in deze kalmerende en liefdevolle omgeving allereerst mag bekomen van het leed dat hem getroffen heeft.

Ondersteuning van levende mensen die in samenwerking treden met de onstoffelijke wereld is dus bijzonder welkom in specifieke noodsituaties. De onstoffelijke wereld kan veel maar er zit een gebied tussen waar wij nodig zijn. Er zijn helpers nodig, mensen uit de fysieke wereld, die zich kunnen afstemmen op de overledene, óf dierbaren die zich kunnen afstemmen door hun natuurlijke reeds bestaande contact met de overledene, die nog teveel aan de aarde gebonden is en nog onvoldoende lichtgesteldheid heeft kunnen opbouwen, waardoor hij minder makkelijk bereikbaar is voor de onstoffelijke begeleiders. Dit komt dus vooral omdat de overledene emotioneel zelf nog in nood is en daardoor het contact met de onstoffelijke gidsen nog niet kan waarnemen of om diverse redenen uit de weg gaat.

Als wij, die hier op aarde zijn, vanuit neutraliteit aanwezig kunnen zijn (bijvoorbeeld in meditatie of gebed of met gerichte hulpverlening zoals eerder besproken) dan kunnen we op een meer fysiek niveau mededogen en aandacht genereren naar zielen die hartverscheurend lijden en hulp nodig hebben bij hun overgang naar de onstoffelijke wereld. Dat wordt dan door de overledene gemakkelijker geestelijk verstaan en opgepakt dan de steun die de onstoffelijke wereld op dat moment kan aanreiken.

Oefening om te aarden bij acute nood

Als begeleider, overlevende, familielid of vriend dien je ook voor jezelf te zorgen. Tijdens een traumatische gebeurtenis kan het gebeuren dat je jezelf te weinig gegrond kunt beleven en daardoor moeilijker het contact met je hogere bewustzijn kunt maken. Het is dan niet meer goed mogelijk om vanuit neutraliteit behulpzaam te zijn naar diegenen die sterven en je telepathisch open te stellen.

Je kunt dan de volgende oefening doen die helpt het contact met jezelf weer te herstellen:
spreek het woord 'ik' uit en blijf dit herhalen, 'ik, ik, ik' in jezelf, hardop of desnoods zingend totdat het woord 'ik' in neutraliteit in je opstaat.

'Respect betekent dat gelijkwaardigheid de basis van ons contact moet zijn'

Doe dit net zolang totdat je voelt dat het woord 'ik' zich als het ware in je gehele lichaam nestelt. Ook als het niet direct lukt om het 'ik' te laten resoneren in je lichaam, is het toch belangrijk er mee door te gaan. Het is een voorwaarde om weer een wezenlijke houvast voor zelfredzaamheid in jezelf te vinden. Het creëert weer 'stavastheid' en geeft je een ankerplaats in jezelf. Het bezweert paniek, geeft kracht en herijking over hoe om te gaan met wat er is gebeurd.

Je kunt het woord 'ik' vervolgens uitbreiden door het uitspreken van al je namen, eventueel gekoppeld aan je geboortedatum en -plaats en de energie daarvan ook uit te laten stralen in je auraveld om je fysieke lichaam heen.

Doe deze oefening in stilte, in je gedachtewereld, of hardop, zo vaak als je kunt of nodig acht.

Deze oefening is onderdeel van de Naamsoefening waarover op de website van Stichting De Vrije Mare meer informatie te vinden is.

Tot slot

Als mensen ver weg of dichtbij zich werkelijk in verbondenheid vanuit hart of ziel richten naar hen die lijden, zowel levenden als overledenen, dan wordt door die bewuste verbinding vanuit hart en ziel, de ander als het ware erkend. De beweging van collectieve erkenning die daarmee geschapen wordt, maakt dat de individuen daardoor zichzelf dieper kunnen erkennen. Dit verkort hun lijden. Door de individuele en collectieve beleving van verbondenheid wordt er een brug geslagen van de fysieke wereld naar de onstoffelijke wereld om alzo in saamhorigheid en solidariteit staand de overledene te helpen in zijn overgang naar het hiernamaals.

De inspiraties uit dit artikel zijn ontleend aan het boek 'Sterven bij Rampen', uitgegeven door Uitgeverij De Vrije Mare (DVM) in samenwerking met het Samenwerkingsverband Traumahulpverlening Nederland (STNL). Deze publicatie is te verkrijgen via de website van DVM (www.devrijemare.nl).

Door:

Lonneke Jansma

Lonneke Jansma is lid van de redactie van TIJDSchrift VRIJ